

Arrest

nr. 268 347 van 15 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. ELMOUDEN *loco* advocaat A. ALENKIN en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Oezbeeks-Kirgizische origine en afkomstig uit Bishkek. U bent gehuwd met V. M. (...). Op 18 augustus 2010 vroeg u in België voor de eerste maal asiel aan. U verklaarde dat u in uw land van herkomst problemen kreeg met uw werkgever en dat uw problemen escaleerden nadat u bestolen werd toen u met een grote som geld van uw werkgever onderweg was. U

vermoedde dat uw directeur zelf achter de overval zat. Na deze overval werd u lastig gevallen door politie en werd u bedreigd door criminelen. Op 14 januari 2013 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 21 mei 2013 werd deze beslissing door de RvV bij arrest bevestigd.

U verliet België niet en diende op 19 mei 2016 een tweede asielaanvraag in. U verklaarde dat u nog steeds gezocht werd door politie en door een criminele organisatie. Van uw buurman vernam u dat de politie meermaals bij hem is langs geweest op zoek naar u. Ze lieten ook meermaals documenten voor u bij uw buurman achter. Op 4 november 2016 werd inzake uw tweede asielaanvraag een weigering van inoverwegingname genomen. Op 23 november 2016 maakte u tegen deze beslissing een beroep aanhangig bij de RvV. Op 21 februari 2017 werd dit beroep verworpen. Op 15 juli 2017 maakte hiertegen een beroep aanhangig bij de Raad van State (RvS). Dit beroep werd eveneens verworpen.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 25 maart 2021 een derde verzoek in. U verklaart dat u op heden nog steeds wordt gezocht door criminele structuren en ordehandhavers en zodoende dat uw problemen uit 2010 nog steeds actueel zijn. U baseert zich hiervoor op het feit dat uw ouders af en toe worden bezocht. U legt in dit kader ook nieuwe documenten neer: een document betreffende de heropening van een voorafgaand onderzoek en een opsporingsbericht in uw hoofde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In de mate dat uw huidige verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken tot internationale bescherming heeft uiteengezet, dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw relaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot dit verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Uw tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen daar werd geoordeeld dat u er niet in geslaagd was om nieuwe elementen aan te reiken die uw kans op internationale bescherming aanzienlijk zouden vergroten. Tegen deze beslissing maakte u een beroep aanhangig bij de RvV. Dit beroep werd verworpen, mede door het feit dat u niet kwam opdagen op de hoorzitting. Tegen deze beslissing maakte u bij de Raad van State (RvS) eveneens een beroep aanhangig, hetwelk ook werd verworpen. De beoordeling daarvan staat dan ook vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratieve dossier van uw huidige en derde verzoek om internationale bescherming blijkt dat uw verklaringen volledig betrekking hebben op het asielrelaas dat u reeds in het kader van uw vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk uw beweerde vervolging door criminelen en door de politie. Zo verklaart u dat de problemen die u sedert 2010 heeft op heden nog steeds actueel zijn en dat uw ouders af en toe worden bezocht. In dit kader dient te worden opgemerkt dat uw vorige verzoeken door het CGVS werden geweigerd omdat uw relaas niet werd aangenomen en dat deze beslissingen door de Raad werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek bijkomende verklaringen aflegt die in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele

wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Voorts legt u een document neer betreffende de heropening van een voorafgaand onderzoek en een opsporingsbericht in uw hoofde. Uit deze documenten blijkt dat zij eveneens volledig betrekking hebben op de problematiek die in 2010 is ontstaan en die ongeloofwaardig werd bevonden. U verklaart zelf ook letterlijk dat u reeds in het kader van uw vorig verzoek gelijkaardige documenten heeft ingediend, maar dat deze andere data en namen bevatten. Met andere woorden hebben deze documenten louter betrekking op de problematiek die u reeds in uw vorige verzoeken heeft uiteengezet, dewelke door het CGVS werden geweigerd. Deze documenten zijn bijgevolg geen nieuw element die uw kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten en zijn dan ook niet van dien aard om iets te wijzigen aan de voorgaande analyse.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 48/3, § 1, § 2, a)-d), § 3 en § 4, a) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2021 waarbij haar volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 18 augustus 2010 door verwerende partij bij beslissing van 14 januari 2013 ongeloofwaardig werd bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Er werd geoordeeld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht, in het bijzonder aan de door haar beweerde problemen die zij in Kirgizië zou hebben gekend omwille van haar origine. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 103.150 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 mei 2013, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

Inzake het tweede verzoek van verzoekende partij van 19 mei 2016 werd door verwerende partij op 4 november 2016 een beslissing tot weigering van inoverwegingname genomen omdat door verzoekende partij geen nieuwe elementen werden aangebracht die zouden kunnen leiden tot de toekenning van een beschermingsstatuut. Het beroep dat verzoekende partij tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 21 februari 2017 bij arrest nr. 182.593 verworpen. Het beroep van verzoekende partij bij de Raad van State werd niet-toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 12.403 van 24 april 2017.

Bijgevolg resten er verzoekende partij geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar vorige verzoeken.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.5. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar onderhavig verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar vorige verzoeken.

2.2.6. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Wat betreft de afgelegde verklaringen van verzoekende partij in het kader van haar derde verzoek wordt door verwerende partij immers terecht het volgende vastgesteld: *“Uit het administratieve dossier van uw huidige en derde verzoek om internationale bescherming blijkt dat uw verklaringen volledig betrekking hebben op het asielrelaas dat u reeds in het kader van uw vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk uw beweerde vervolging door criminelen en door de politie. Zo*

verklaart u dat de problemen die u sedert 2010 heeft op heden nog steeds actueel zijn en dat uw ouders af en toe worden bezocht. In dit kader dient te worden opgemerkt dat uw vorige verzoeken door het CGVS werden geweigerd omdat uw relaas niet werd aangenomen en dat deze beslissingen door de Raad werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek bijkomende verklaringen aflegt die in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.”

Tevens dient verwerende partij te worden bijgetreden in de motivering dat de door verzoekende partij bijgebrachte documenten niet beschouwd kunnen worden als nieuwe elementen die haar kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Immers worden dienaangaande volgende pertinente vaststellingen gedaan: *“Voorts legt u een document neer betreffende de heropening van een voorafgaand onderzoek en een opsporingsbericht in uw hoofde. Uit deze documenten blijkt dat zij eveneens volledig betrekking hebben op de problematiek die in 2010 is ontstaan en die ongeloofwaardig werd bevonden. U verklaart zelf ook letterlijk dat u reeds in het kader van uw vorig verzoek gelijkaardige documenten heeft ingediend, maar dat deze andere data en namen bevatten. Met andere woorden hebben deze documenten louter betrekking op de problematiek die u reeds in uw vorige verzoeken heeft uiteengezet, dewelke door het CGVS werden geweigerd. Deze documenten zijn bijgevolg geen nieuw element die uw kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten en zijn dan ook niet van dien aard om iets te wijzigen aan de voorgaande analyse.”*

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het poneren van een vrees voor vervolging, en het op algemene wijze tegenpreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Het louter bijbrengen van het overzicht van de door haar neergelegde documenten in het kader van haar derde verzoek (bijlage 3 van het verzoekschrift) werpt evenmin een ander licht op het bovenstaande. Immers blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk dat met alle door verzoekende partij bijgebrachte documenten – *i.e.* een document aangaande de heropening van een voorafgaand onderzoek en een bevel tot opsporing – werd rekening gehouden.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar verschillende rapporten omtrent de algemene situatie van etnisch Oezbeken in Kirgizië – waarvan zij de rapporten zelf ter terechtzitting neerlegt – wijst de Raad erop dat deze algemene informatie niet beschouwd kan worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad benadrukt dat in het kader van haar eerste verzoek door verwerende partij werd opgemerkt dat een loutere Oezbeekse origine en haar herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van internationale bescherming. Er werd opgemerkt dat hoewel ook in het noorden een nationalistisch gevoel leeft, wat op individueel niveau kan uitmonden in daden van vervolging, dit niet geleid heeft, noch actueel leidt tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oezbeken. Ook uit de thans bijgebrachte rapporten kan geenszins afgeleid worden dat er actueel in Kirgizië sprake is van een systematische vervolging ten aanzien van Oezbeken. Verzoekende partij kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene situatie van etnische Oezbeken in Kirgizië teneinde een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, doch dient zulks *in concreto* aan te tonen alwaar zij, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door haar voorgehouden problemen in Kirgizië, echter in gebreke blijft.

2.2.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 5). Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoekende partij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij de kans

kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidige verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch (administratief dossier, stuk 7, deel DVZ, 'verklaring volgend verzoek').) De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT